

Prezydent
m.st. Warszawy

Decyzja Nr RG-ZA-7340-..../
z dnia ..... r.

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) oraz art. 34 ust. 5 i 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 z późn. zm.) w związku z art. 11¹ ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2277)

po rozpatrzeniu wniosku

Pana ..... - ..... / ..... / ..... , prowadzącego
działalność gospodarczą pod firmą: .....
o numerze NIP: ..... / ..... / ul. .... , reprezentowanego przez
..... / ..... / ul. ....

o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek wnoszenia opłaty za korzystanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, w oparciu o opis zdarzenia przyszłego, przedstawionego przez wnioskodawcę:

„W ramach działalności gospodarczej Pan ..... prowadzi restaurację ..... przy
..... w ..... Dla lokalu tego Pan ..... nie posiada zezwoleń na sprzedaż
i podawanie napojów alkoholowych zawierających do 4,5 % alkoholu oraz piwa przeznaczonych do
spożycia w miejscu sprzedaży. Zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych zawierających do
4,5 % alkoholu oraz piwa przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży zostały udzielone Panu
..... dla ogródka sezonowego przed lokalem. Ogródek ten prowadzony jest poza
obrębem lokalu restauracji, na terenie komunalnym w zarządzie Zarządu Dróg Miejskich, który jest
udostępniany w drodze decyzji o zajęciu pasa drogowego na czas fizycznego zajęcia pasa drogowego.

Pan ..... planuje wprowadzenie w restauracji ..... przy
..... w ..... modnego ostatnio rozwiązania potocznie nazywanego „Wnieś Własny Alkohol” (angl.:
Bring Your Own Bottle). Pan ..... rozważa zgodę na wniesienie i spożycie w restauracji
alkoholu przyniesionego przez klienta za zapłatą tzw. korkowego, tj. wynagrodzenia za związany ze
spożyciem alkoholu serwis polegający na zapewnieniu szkła, obsługi kelnerskiej, ewentualnego
schłodzenia alkoholu itp. usług, w przypadku złożenia przez klienta w restauracji zamówienia na
dowolne danie.

Spożywany alkohol nie będzie stanowił własności Pana ..... - klient będzie przynosił ze
sobą własny alkohol pozyskany poza restauracją. Oferta „Wnieś Własny Alkohol” nie będzie wiązała
się z zapłatą za alkohol ani pobraniem innego świadczenia, którego wysokość stanowi ekwiwalent
ceny za alkohol. Uzyskiwana przez Pana ..... korzyść nie będzie w związku z wartością

spożytego przez klienta alkoholu. Korzyścią będzie wynagrodzenie za usługę (obsługę w związku ze spożyciem alkoholu), a ewentualnie zwiększona sprzedaż innych, bezalkoholowych produktów oferowanych przez restaurację w przypadku jeśli motywacją przybycia przez klienta do restauracji będzie możliwość spożycia własnego alkoholu.”

Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie, zgodnie z którym:

„Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwego ze względu na lokalizację punktu sprzedaży. Po myśli art. 11 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy w celu pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań określonych w art. 41 ust. 1, gminy pobierają opłatę za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, o których mowa w art. 18. Opłatę wnosi się na rachunek gminy, przed wydaniem zezwolenia, w wysokości: 525 zł na sprzedaż napojów zawierających do 4,5% alkoholu oraz piwa, 525 zł na sprzedaż napojów zawierających powyżej 4,5% do 18% alkoholu (z wyjątkiem piwa) i 2100 zł na sprzedaż napojów zawierających powyżej 18% alkoholu (art. 11 ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości...).

Zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia przez organ w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy umożliwienie klientom restauracji spożycia wniesionego przez klienta własnego alkoholu stanowi sprzedaż w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w związku z czym należałoby na takie działania uzyskać zezwolenie przewidziane w tym przepisie, a w konsekwencji wnieść opłaty, o których mowa w art. 11¹ ust. 1 i 2 powołanej powyżej ustawy.

W ocenie mojego Mandanta stosowanie art. 11¹ ust. 1 i 2 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie może prowadzić do rozszerzającej wykładni przepisów prawa ograniczających wolność prowadzenia działalności gospodarczej.

Art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przewiduje możliwości wprowadzenia w drodze ustawy ograniczeń w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, gdy są one konieczne m.in. dla ochrony wolności i praw innych osób. Stosownie do art. 2 i art. 41 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców w zw. z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) Pan [imię] ma zagwarantowane konstytucyjnie prawo wolności działalności gospodarczej. Po myśli art. 41 ust. 1 p.p. uzyskania zezwolenia wymaga wykonywanie działalności gospodarczej tylko w zakresie określonym w odrębnych przepisach. Ograniczenia ustawowe tej wolności wprowadzone w art. 18 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie mogą być więc wykładane rozszerzająco. Jeśli więc ustawa wymaga uzyskania zgody organu tylko w przypadku sprzedaży alkoholu, to uzyskanie takiego zezwolenia nie jest konieczne w przypadku, gdy nie dochodzi do sprzedaży alkoholu, lecz gdy przedsiębiorca jedynie udziela zgody na spożycie alkoholu stanowiącego już własność klienta w chwili wniesienia go do restauracji. W konsekwencji wobec nakazu ścisłej wykładni, art. 18 ust. 1 cytowanej

ustawy nie może ograniczać swobody działań przedsiębiorcy dokonywanych w ramach działalności gospodarczej, gdy przedsiębiorca nie dokonuje obrotu alkoholem. Pojęcie sprzedaży nie posiada własnej definicji na gruncie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Posiłkować należy się więc definicją sprzedaży na gruncie Kodeksu cywilnego, a ta wymaga powstania zobowiązania do przeniesienia własności i wydania rzeczy (alkoholu) w zamian za cenę (art. 535 k.c.). Nadto opisane w niniejszym wniosku, jako zdarzenie przyszłe rozwiązanie nie spowoduje wprowadzenia do obrotu detalicznego żadnej dodatkowej ilości alkoholu, gdyż klient spożywał będzie alkohol nabyty wcześniej w innym miejscu. Organ nie miałby więc wymaganych ustawowych kompetencji do prowadzenia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia w związku z zastosowaniem rozwiązania opisanego w niniejszym wniosku, jako zdarzenie przyszłe. Wobec powyższego, brak byłoby również kompetencji organu do pobrania opłat, o których mowa w art. 11¹ ust. 1 i 2 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Stosownie do treści art. 84 Konstytucji RP każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, tylko jeśli zostały określone w ustawie. Ustanowienie obowiązku daniowego, w tym obowiązku podatkowego w drodze ustawy, rozumiane jest jako nakaz wyłączności ustawy tj. normowania w ustawie wszystkich istotnych podmiotowych i przedmiotowych elementów obowiązku oraz stawek podatku. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego została ona ujęta w ten sposób, że gdy idzie o określenie części (większości) elementów konstrukcyjnych danin wymienionych w art. 217 Konstytucji, a mianowicie określenie: podmiotów, przedmiotów i stawek podatkowych, obowiązuje wymóg bezwzględnej wyłączności (zupełności) ustawy. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w art. 11¹ ust. 1 i 2 przewiduje pobieranie opłat jedynie za wydanie zezwoleń na podstawie art. 18 ust. 1 tej ustawy. Skoro zezwolenie nie powinno być wymagane, to nie jest również należna opłata.

Końcowo wskazać należy, że gdyby racjonalny z założenia ustawodawca chciał ograniczać działalność gospodarczą, która wiąże się z samym spożyciem alkoholu w siedzibie przedsiębiorcy w sytuacjach, gdy przedsiębiorca nie dokonuje jego sprzedaży, to by to uczynił wprowadzając wyraźnie odnoszący się do tego przepis prawa. Tymczasem przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi jednoznacznie wiążą ograniczenie swobody działalności gospodarczej w postaci zezwoleń i dodatkowych opłat z obrotem napojami alkoholowymi poprzez jego sprzedaż.

Reasumując dla zdarzeń przyszłych opisanych w części II niniejszego wniosku nie (przyp. organu: jest) wymagane uzyskanie zezwolenia na sprzedaż alkoholu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i nie ma obowiązku wnoszenia opłat, o których mowa w art. 11¹ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.”

Organ stwierdza, iż stanowisko przedstawione przez przedsiębiorcę jest prawidłowe, to znaczy opisana formuła działania nie stanowi czynności sprzedaży napojów alkoholowych. Zatem nie jest wymagane uzyskanie zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w rozumieniu art. 18 ust 1 ustawy¹, a tym samym nie powstaje obowiązek wniesienia opłaty, o której mowa w art. 11¹ ust. 1 ustawy¹. Jednocześnie informuję, że wprowadzenie rozwiązania potocznie nazwanego przez wnioskodawcę „Wnieś Własny Alkohol” w restauracji należącej do wnioskodawcy, skutkować będzie naruszeniem art. 14 ust. 2a ustawy¹.

r. wpłynął do Wydziału Obsługi Mieszkańców dla Dzielnicy Urzędu m.st.
Warszawy wniosek Pana _____ i _____, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą:
_____ – o numerze NIP: _____,
reprezentowanego przez _____ o wydanie w trybie art. 34 ust. 1 ustawy²
(w oparciu o przedstawiony wyżej opis zdarzenia przyszłego) interpretacji indywidualnej co do
zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek wnoszenia opłat za
zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy² „Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna)”.

Natomiast art. 34 ust. 5 ustawy² stanowi, że „Udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia”. Zgodnie z art. 34 ust. 16 ustawy² do postępowania o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Za daninę publiczną należy uznać opłatę za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, pobieraną przez gminy zgodnie z art. 11¹ ust. 1 ustawy¹, w celu pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracji społecznej osób uzależnionych od alkoholu, które to należą do zadań własnych gmin.

² Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 z późn. zm.)

Zdaniem organu, zapytanie przedsiębiorcy wypełnia hipotezę art. 34 ust. 1 ustawy², co stanowi warunek udzielenia przez organ interpretacji indywidualnej wnioskowanego zagadnienia. Należy bowiem stwierdzić, że w przypadku uznania, że przedsiębiorca byłby zobowiązany do uzyskania stosownego zezwolenia, wiązałoby się to z koniecznością uiszczenia opłaty za korzystanie z tego zezwolenia.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy¹ „Sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwego ze względu na lokalizację punktu sprzedaży, zwanego dalej "organem zezwalającym".

Opłata, pobierana przez gminy zgodnie z art. 11¹ ust. 1 ustawy¹, w celu pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracji społecznej osób uzależnionych od alkoholu, które to należą do zadań własnych gmin należąca jest tylko i wyłącznie za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, o których mowa w art. 18 ustawy¹.

Podstawą obligującą przedsiębiorcę do posiadania zezwolenia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy¹, jest zatem czynność prawna sprzedaży, którą należy definiować zgodnie z art. 535 ustawy³. Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść własność rzeczy (tu napoje alkoholowe) na kupującego i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się zapłacić sprzedawcy cenę i odebrać rzecz.

Z opisanego we wniosku zdarzenia wynika, że przedsiębiorca prowadzący działalność w restauracji, nie posiada zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w tym punkcie gastronomicznym. Celem wnioskodawcy nie jest sprzedaż napojów alkoholowych w tejże restauracji, a jedynie dopuszczenie klientów do spożywania napojów alkoholowych, będących ich własnością. Ma się to odbywać na zasadzie potocznie zwanej przez wnioskodawcę „Wnieś Własny Alkohol”. Należy zatem wnioskować, że nie będzie dochodzić do zawarcia umowy sprzedaży, przedmiotem której byłyby napoje alkoholowe.

Skoro ustawa¹ wymaga uzyskania zezwolenia tylko w przypadku sprzedaży napojów alkoholowych, to uzyskanie zezwolenia nie jest konieczne w przypadku, gdy do sprzedaży napojów alkoholowych nie dochodzi, a przedsiębiorca jedynie udziela zgody na spożycie napojów alkoholowych, stanowiących własność klienta już w chwili wniesienia ich do restauracji. W konsekwencji, skoro nie następuje zaistnienie przesłanki warunkującej o konieczności uzyskania zezwolenia to nie powstaje obowiązek wniesienia opłaty, określonej w art. 11¹ ust. 1 ustawy¹.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że opisany we wniosku sposób działania przedsiębiorcy może spowodować naruszenie innych przepisów ustawy¹, której nadrzędnym celem jest m.in. ograniczanie spożycia napojów alkoholowych. Realizacja tego celu następuje poprzez sformułowanie szeregu

---

³ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, z późn. zm.)

przepisów reglamentujących obrót napojami alkoholowymi oraz wprowadzenie zakazów dotyczących ich swobodnego spożycia.

Zgodnie z art. 14 ust. 2a ustawy¹ zabrania się spożywania napojów alkoholowych **w miejscu publicznym**, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, **w punktach sprzedaży tych napojów**. Oznacza to, że zasadą jest zakaz spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym.

Spożywanie napojów alkoholowych niewątpliwie oznacza ich konsumpcję. Czynność ta dotyczy więc osób, które konsumują, piją napoje alkoholowe, czy to własne, wniesione, czy też podane. Przepisy prawa nie definiują „miejsc publicznego”. Przy czym, jak wyrażono w piśmiennictwie prawniczym jest to miejsce dla wszystkich, dostępne dla ogółu. Działanie polegające na spożywaniu napojów alkoholowych „w miejscu publicznym” musi być podjęte w przestrzeni dostępnej dla ogółu, do której nieograniczony/swobodny dostęp ma bliżej nieokreślona liczba ludzi. Miejscami publicznymi są wszelkie miejsca dostępne powszechnie i tam obowiązuje zakaz spożywania napojów alkoholowych.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że restauracja przy w stanowi „miejsce publiczne” - dostępne powszechnie, w którym może znaleźć się każdy. Zatem wprowadzenie w restauracji rozwiązania potocznie nazwanego przez wnioskodawcę „Wnieś Własny Alkohol” skutkować będzie naruszeniem przepisu art. 14 ust. 2a ustawy¹. Naruszenie niniejszego przepisu jest wykroczeniem. Art. 43¹ ust. 1 ustawy¹ stanowi: „Kto spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 14 ust. 1 i 2a-6 albo nabywa lub spożywa napoje alkoholowe w miejscach nielegalnej sprzedaży, albo spożywa napoje alkoholowe przyniesione przez siebie lub inną osobę w miejscach wyznaczonych do ich sprzedaży lub podawania, podlega karze grzywny”. Karalne jest również usiłowanie tego wykroczenia.

Aby mogło dochodzić do spożywania napojów alkoholowych na terenie restauracji przez jej klientów, restauracja musi stanowić punkt sprzedaży tych napojów, co wymaga uzyskania zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w restauracji i wiąże się z wniesieniem stosownej opłaty za korzystanie z tego zezwolenia.

Jednak sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych może być prowadzona wyłącznie w punktach sprzedaży, spełniających dodatkowo przesłanki określone w innych przepisach ustawy¹ oraz aktach prawa miejscowego.

Decyzja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie jej wydania.

Zakres i przedmiot niniejszej sprawy administracyjnej wyznacza wyłącznie treść wniosku przedsiębiorcy wszczynającego postępowanie. Organ administracji publicznej nie może wykraczać poza jego treść. Od przedsiębiorcy zależy zakres zapytania, które jednak musi się wiązać z interpretacją przepisów, określających daniny publiczne.

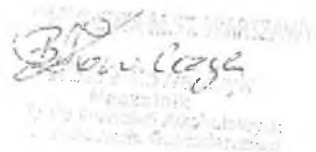
Mając powyższe na uwadze orzekam jak na wstępie.

Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej (art. 35 ust. 1 ustawy²).

Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Nie zmienia się interpretacji, w wyniku której nastąpiły nieodwracalne skutki prawne (art. 35 ust. 2 ustawy²).

Pouczenie

1. Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57 (za pośrednictwem Prezydenta m.st. Warszawy, adres: Biuro Rozwoju Gospodarczego m.st. Warszawy, ul. Canaletta 2) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania stronie przysługuje prawo do zrzeczenia się odwołania. Z dniem doręczenia Prezydentowi m.st. Warszawy (adres jak wyżej) oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania, decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Otrzymuje:

ul.